

ישראל שטערן

גוטע מענטשן

די וועלט גייט דורך זייערע אויגן
ווי דער זומער דורך די פֿעלדער גייט.
גלייך די ערד מיט אייביקייט אָנגעצויגן
ליגט אין זייער וואָרט דאָס וואַקסן גרייט.

דאָס שלעכטס איז אַ גיבור, וואָס קעפט זיך אליין
ווען איינער פֿון זיי שיינט אויף: איך בין!
אַז זיי שפּרייזן שטיל און זילבערן און לבנהדיק קליין
שווימען פֿינצטערע טייכן גוט, פֿריש און גרין...

ווען זיי זעען אַרעמקייט און אומרעכט און זינד,
און שווערע טעג רייטן אויף מענטשישן רוקן,
איז זייער בליק אַ מאַמע: זי קאָן פֿאַר איר קינד
אימהדיקע בערג פֿון אַרט אוועקרוקן...

זייער כוח הענגט אומשטערבלעך ביי די שטערן,
און איז דער ערשטער, וואָס דערוואַכט,
ווייל אַז מען וויינט, מוז ער וויינען הערן
און איילט צו די פֿאַרדעכטיקע ווינקלען פֿון דער נאַכט...

זייער כוח פֿאַרשלאָסן אין באַהעלטעניש ווי דער טויט,
כאָטש חלום שפיגלט און שפּילט זיך אויף זייערע ווענט,
אַזוי כעסט דער הימל זיך לאַנגזאַם און ווערט ערשט רויט
ווען אַ שטיק שטאַט האָט שוין אָפּגעברענט...

נאָר ווען די טרערן פֿון די גוטע ווערן נאָענט צום פֿייער,
איז עס דער ים, וווּ ס'שווימט אַ נביא פֿון דער צייט.
ווייל ווען די טרערן פֿון די גוטע מישן אויס זיך מיט פֿייער
ברייט אָפּ זיך דאָס האַרץ פֿון דער וועלט און שרייט

און שרייט:

גוטע! שניידט זיך אין לעבן אַריין ווי אַ שרויף,
אייער זיג איז די ברכה איבערן גאַנצן לאַנד.
איר וועט כאַפּן די קוילן אינמיטן זייער לויף,
אייער פֿאַנצער האַלט גאָט אַליין אין זיין האַנט.

1938 (וואו און ווען דאָס ליד איז צום ערשטן מאל אָפּגעדרוקט געוואָרן איז אונדז אומבאַקאַנט.)